

П. К. Яворовъ

Изъ „Хайдушки копнения“

Спомени отъ Македония (1902—1903)

Ние сме минали границата едва преди 3—4 дни и пжтуваме навжтре. Тая нощъ на съмване пристигнахме въ село Гърлено (Кочанско) — 13 души. Една кжща върху голъ рътъ, заедно съ една плѣвня и кочина, съставляваше отдѣлна селска „махла“, половина или цѣлъ часъ далеко отъ други „махли“. Вече е следъ пладне. Ние сме се наспали и шумимъ всички наедно, всрѣдъ дима на огъня и цигаритѣ. Единъ се кърпи, втори поправя царвули, трети чисти пушка, четвърти пуца шеги, или тананика нѣкоя пѣсень. Изведнажъ въ стаята се втурна другаря ни Григоръ Поповъ, разградчанинъ, съ разпасанъ поясъ прехвърленъ на шия.

— Кавалерия, турска кавалерия!

Силно изненадани, ние се натъкмихме за половина минута. Втурна се и една баба, хазяйката:

— Боже, изгорѣхме. Боже, турцитѣ, Боже!..

Ние се изсипахме навънъ и заехме пълзешкомъ позиции на 20—30 крачки отъ кжщата, задъ разпилянитѣ по рѣта едри каменни блокове, сякашъ нарочно приготвени за насъ. На изтокъ и северъ се откриваше широка равнина, отъ която ни дѣлѣше малка, но пропастно вдѣлбана рѣка. На западъ и югъ се възправяха голи и лесисти висоти. Изъ тѣхната гънка се появи „неприятельтъ“, преди още да се настанимъ задъ камънацитѣ. Тѣ бѣха деветмина суварии арнаути, които на-